

- nakazanie, aby nie później niż do dnia 12 kwietnia 2019 r. (lub do daty, do której przewidziany w art. 50 TFUE termin może zostać przedłużony):
  - a) Sąd zbadał skargę w takich ramach czasowych i w taki sposób, aby był w stanie wydać końcowy wyrok w jej przedmiocie;
  - b) tytułem środka tymczasowego, Komisja przekazała Zjednoczonemu Królestwu uzasadnioną opinię określającą jej stanowisko w przedmiocie naruszeń prawa Unii, które można wywnioskować z pisma z dnia 25 października 2018 r., jakie instytucja ta wystosowała do wnoszącego odwołanie;
- stwierdzenie, że strony mogą w razie potrzeby zwrócić się do Sądu o udzielenie dalszych wskazówek;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi jeden zarzut.

Twierdzi on, że w postanowieniu z dnia 25 marca 2019 r. Sąd błędnie zinterpretował żądania skargi, błędnie ustalił, że skarżący nie ma legitymacji do jej wniesienia i że Sąd nie jest właściwy do rozpoznania zawartych w niej żądań.

Wnoszący odwołanie nie domagał się tego, aby Komisja wszczęła wobec Zjednoczonego Królestwa postępowanie w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. Domaga się on stwierdzenia nieważności dwóch decyzji Komisji, przy czym jedna z nich została błędnie zidentyfikowana przez Sąd. W związku z tym orzecznictwo, na które powołał się Sąd, albo nie uzasadnia stanowiska, na poparcie którego zostało przytoczone, albo pozbawione jest znaczenia. Wnoszący odwołanie jest uprawniony do żądania stwierdzenia nieważności owych decyzji w zakresie, w jakim jest on ich adresatem lub dotyczą go one bezpośrednio i indywidualnie. Ponadto, posiłkowo, wnoszący odwołanie może domagać się wydania orzeczenia na podstawie art. 265 TFUE ze względu na to, że Komisja zaniechała działania, nie wydając uzasadnionej opinii skierowanej do Zjednoczonego Królestwa w wykonaniu cięższego na niej na mocy art. 258 akapit pierwszy TFUE obowiązku wydania takiej opinii, zważywszy, że w drugiej z tych decyzji przyjęła ona w sposób dorozumiany, korzystając z zakresu uznania przewidzianego w art. 258 akapit drugi TFUE, że Zjednoczone Królestwo naruszyło prawo Unii. Wnoszący odwołanie twierdzi na tej podstawie, że uzasadniona opinia powinna zostać skierowana także do niego lub że dotyczyłaby go ona bezpośrednio i indywidualnie. Według wnoszącego odwołanie jest on także uprawniony do domagania się wydania nakazu zaprzestania naruszenia oraz środków tymczasowych w odniesieniu do swej skargi, w myśl art. 265 TFUE.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd Trnava (Słowacja) w dniu 9 kwietnia 2019 r. — RN/Home Credit Slovakia a.s.

(Sprawa C-290/19)

(2019/C 213/13)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajský súd Trnava

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: RN

Strona pozwana: Home Credit Slovakia a.s.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 10 ust. 1 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE ⁽¹⁾ z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że umowa o kredyt konsumencki spełnia wymóg określony w tym przepisie, jeżeli rzeczywista roczna stopa oprocentowania została w nim wskazana nie w postaci konkretnej liczby procentowej, lecz jako przedział między dwiema wartościami (od — do)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 133, s. 66.

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2019 r. — Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-298/19)

(2019/C 213/14)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Konstantinidis i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich środków zapewniających wykonanie wyroku wydanego przez Trybunał w dniu 23 kwietnia 2015 r. w sprawie C-149/14, Komisja/Republika Grecka ⁽¹⁾, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE;